

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

113. szám.

Pest, július 25. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Teljes példányokkal már nem szolgálhatunk.

Előfizethetni csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p fizettetik.

A képviselők házában jul. 26. napi rend.

1. Törvényjavaslat. — Hunfalvi Páltól.

A felső táblának — a képviselő táblávali viszonyáról.

2. Törvényjavaslat, Madarász Lászlótól.

Az ugynevezett főrendi ház megszüntetéséről

3. Törvényjavaslat, Madarász Lászlótól.

A képviselővé választott hivatalnokok fizetéséről.

4. Indítvány, Bogdanovits Vilibáldtól.

Zágrábi püspöknek — Káptalannak, s Auraniai perjelnek, Torontál vármegyei javai zár alá vételéről.

5. Indítvány, Szaplonczai Józseftől.

Galicziából, felsőbb engedelem nélkül hazatért Würtemberg nevet viselő (ráczok ellen küldött), lovas század iránt.

6. Indítvány, Kállai Ödöntől.

Zsidók tükéletes emancipációjáról.

Ma, mind az alsó mind a felső háznál igen kevés történt.

A képviselők reggel tíz órakor választmányképen gyűltek össze: s megválaszták azokat, kiket a ház Innsbruckba a királyhoz akar küldeni, hogy Ferdinándot rábeszéljék jönnie közibünk lakni. —

Az olvasó csalátkozhatik, miért kellett oda titkos ülés, ha csak arról volt szó, hogy egy fényes deputatiót nevezzenek ki.

Hja — mindennek van oka, foka. Annyit minden ember, ki ma a nyilvános ülésben jelen volt, hallhatott, hogy midőn a deputatio tagjainak névsorát felolvasták, többen a kamarában ezt kiáltogatták — az Innsbruckba menendő önkényesek. —

Tizenkét órakor megint deputatio. Ötven ember elvitte a nádorhoz a trónbeszédre adott választ. És így Magyarország szép hirtéje oda van vetve az ezernemű gyanúsításoknak.

Egy órakor nyilvános ülés volt, mellyben a ház a már bejelentett indítványok után még a következő fontos javaslatokat tűzte ki napi rendre.

A felveendő indítványok. 1. Törvényjavaslat az ország védelmére szükséges katonai erőnek kiállításáról. 2. A kormány pénzügyi javaslata. 3. Törvényjavaslat a hűbéri rendszer utolsó maradványainak megszüntetéséről.

E nagyszerű munkák után a haza képviselői elmentek ebédelni.

Naponként kapunk leveleket mellyekben írják, hogy ez és ez a posta nem akar a Marczius 15-ére előfizetést elfogadni.

Ez botrány.

Részünkről a mennyire lehetett, utána jártunk a baj kuforrásának kitudására.

Sok helyre a postákra olly előfizetési listák küldettek, mellyből a Népelem s a mi lapjaink ki vannak hagyva.

A tények olly világosak, hogy mi nem tartoztathatjuk meg magunkat attól, hogy az illető ministert a legroszabbról ne gyanúsítsuk.

Mi ez ügyben Klauzál Gáborhoz már folyamodtunk, s jogos követeléseinknek még sincs elégtéve.

Nincs már mit tennünk, mint a közvéleményre apellálnunk, melly ítéljen az olly administratio felett, melly a legkisebb ellenzéki szótól is annyira fél, hogy azért nem irtózik a méltányosságtól ennyire eltérő ultra lebecsálkozni.

A válaszfelirati vitákról iv számra lehetne írni a cikkekkel.

Tanultunk belőle eleget.

Első, a mi legfőbb, legörvendetesb, az, hogy Kossuth nincsen egy véleményben a többi ministerekkel. Ez tény. Ez több helyen kitűnt a vita alatt. —

Másodszor, azok kik ismerik az egyéneket ta-

nubizonyságot tehetnek, hogy a többség egyénei közül a legnagyobb rész nem annyira arra szavazott, hogy Olaszországba katonaság küldessék, mint sem arra, hogy a ministerium megmaradjon.

Harmadszor, hogy a vita alatt a ministerium által olly kislelkű manővrozások történtek melyeket egy más országbeli liberális párt magán szaradni nem igen engedne.

Az, hogy egy dramai jelenettel az országtól a legmagasztosabb szín alatt, egy elragadó szónoklat után, megszavaztattak magoknak két száz ezer katonát, negyvenkét millió pengő forintot, s később a sötétből előmászta mephistói tervökkel, mellyben kimondják, hogy e sereggel az olaszokat a szabadságra és függetlenségre akarják kényszeríteni (!) ez olly fekete folt, mellyet mint Lady Macbeth kezéről a vért, soha senki rólok le nem fogja moshatni.

Ha a magyar a parlamentaris életbe már bele szokott, ha már vérebe ment volna, vagy csak tudna legalább egy kormány ellenében követelő lenni, egy illyen ministeriumnak azonnal nevet tudna adni, Franciaországban Villele ministeriuma deplorable. Polignac incompatible, nevet kapott a törvényhozástól. Guizotéknak a közvélemény, a pritchardista gunynevet ragasztá rájuk.

És mik nem történtek a vita alatt. Egy érdektelen incidens alatt, a ház láz rohamha esett.

Az általos vitában a szónoklatoknak nem volt hossza vége, s midőn sokan a szónokok közül szavaiktól azon reményben, hogy majd az egyes szakaszoknál szólhatandnak, elállottak, arra kerülvén a sor, lemaradonoztattak.

A commissio szerkezete, mellyet a parlamenti élet szerént, ugy kell tekintenünk mint a ministerium politiai hitvallását, a vita alatt többször változott. —

Egy délután folytonos zugás, és nyugtalankodás alatt, a szakaszok tárgyalása keresztül hajtott, holott itt kellett volna, a vita valóságos mezejének lenni.

Az oppositio embereit lezúgták, a többieket hallgatták, különösen Bonis Samuelt, ki azért beszélt, vagy tíz perczig, hogy a végén Balog Jánosra egy rettenetesen sületlen viczet mondjon, a mellyen aztán igaz, hogy egy lélek sem nevetett. Dictio még ez életben soha nagyobb fiascot nem tett.

Jól érzették a képviselők, azok, kik szavaiktól elállni nem akartak, hogy ha most nem szólnak többé az alkalom nem fog kedvezni.

Hát az, hogy tetszik, hogy a kamra több napi vita után az utolsó perczben egy új szerkezettel lepetett meg?

Desperatus válaszfelirati vitáink voltak.

A felsőházhoz kötéllel kell fogni mind a tagokat, mind a hallgatókat.

Sik, kietlen az őszi határ

Vad meg nem üvölti, nem járja madár.

Itt is szükség volt egy fényes deputációra, és neki is állottak, hogy vallassák ki embereiket, hanem a mint halljuk a teremben nem volt annyi ember, mennyi szükséges, hogy a ház érvényes határozatot hozzon.

Mi leginkább a bihari volt kis urat, most főispánt sajnáljuk legjobban. Kíváncsiak vagyunk rá, ha tudna-e Böti Ödön csak háromsornyi dicitot is elmondani, ha érzi, hogy körötte nincs nagy auditorium.

Hir szerint a felsőházban legtöbbet és leg-hoszabban egy félig erdélyi báró beszél.

Mások azt mondják, hogy ezen báró még soha sem beszélt oly keveset, mint most, de a miből nem következik, hogy a báró nem a legtöbb-ször beszél a felsőházban.

Hát még otthon. Erdélyben.

Azt mesélték nekünk, hogy a mult alkalommal midőn elvégre a partiumok az országhoz vissza-kapcsolattak, a visszakapcsolási napon egy szöke gróf röviden elvégezvén beszédét a kérdéses báró röviden akarván válaszolni, az lett belőle, hogy a beszéd bár a kezdetkor egy felhő sem mutatkozott az égen, azzal végződött be, hogy zápor kerekedett, a Számos kiáradt, s a publicumot az árvíz kergette széjjel.

A július 22-diki híres ülésben Kossuth Lajos azt mondta: Én nem vagyok a multaknak embere, de megvallom, nem szeretem, ha az ugynevezett táblabírók gunyára tétetik. Minden kornak megvan a maga érdeme, és in fine finali azon táblabírók tartották meg, háromszáz éven át a magyar hazát.

Kossuth Lajos, ezen szavait a közép és jobb oldal borzasztó tetszésriadással fogadta, a bal rész egykedvűleg.

Persze hogy a kamrában ülő táblabírópártnak, Kossuthnak ezen complimentje rettenetesen tetszett.

De hogy is egyengették magokat, mint emlékek fel bozontos állaikat, és nézegetének fel a hölgykarzatokra mondván szívökben: Ide kell nézni, mi egyenként véve mind a haza megtartói, a haza szabadítói vagyunk.

A mi minket illet, isten látja árva lelkünket, nem igen gyönyörködünk abban, ha valakinek multságait háborítjuk, nem igen szívesen rontunk azon, a miben másoknak kedve telik, mind a mellett egyszer minden korra jónak hisszük elmondani.

Bizony, ne igen hizelegjen magának a táblabíró avval hogy a hazát megtartotta.

Ha azt hiszi hogy megtartotta, akkor ugyan-csak nagyban bolondítja magát.

Megtartatott a haza ollyaténképen, hogy Ausztria így gondolkozott magában.

Magyarország földnépe rettenetesen monarchicus, a nép a nemesség üres phrasaisait meg-

tanulta és valónak vette. A nép mint elnyomott rabszolga, a nemességgel természetes ellenségeskedésben van. Ha az a maroknyi nemesség csak mozdulni mer, ott helyben ütök agyon.

Menjünk tovább, és kérdjük ha már a nemesség, vagy is táblabíroság ennyire a kormány kezében volt, miért még is, hogy a kormány a nemességet el nem nyomta.

Azért mert nem evett bolond gombát, hogy ezt tegye. Mert ha ezt teszi, akkor később az egész néppel gyúlne meg baja, evvel pedig nehezebb lesz boldogulni.

Magyarország meghódítására két systema állott.

Ha a kormány a nemességet megrontja, s a papir alkotmányt eltörli, Magyarországon a csend, miként Olasz és Lengyelországban csak a legnagyobb költséggel iszonyu számu katonasággal, egy sereg titkos kémekkel leend fenntartható.

Ezt Ausztria nem tette. Ez koczkával járt volna, s részéről előbb utóbb e rendszer tán roszul is üthetett volna ki.

Volt a németnek esze, s így gondolkodott továbbá magában.

Legyünk békével a magyarral, hiszen ez ártatlan jó nép, ha magára hagyjuk a legyet se bántja.

Hadd legyen meg a magyarnak az ő nádora, legyen nekik az ő cancellariajok, consiliumok és kamaráik, hadd írják bele a törvénykönyvbe, hogy ezen dicasteriumok mennyire függetlenek.

Legyenek meg az ő ozszágos dignitariusi, üljön ott Pesten egy nagyhasu országbíró, egy tárnok, lovászmester, pinczemester s más afféle.

Legyen Budán a korona, mellynek e nép azt a titulust adja szent. Ám válasszanak magok között időközönként két embert ki ezen darab aranyat Budán nagy prosopopeával őrizgesse.

Csináljanak abból törvényczikket, ha új koronaör választatik, vagy ka egy meghal, annak örökösei a számadási tehertől felmentetnek.

Legyen meg a magyarnak az ő kedves drága vármegyéje: Bolondítsa magát, hogy tisztjeit szabadon választja, midőn a főispán candidál.

Legyen jogukban, hogy némelly királyi parancsnak első, második, sőt néha harmadik alkalommal sem engedelmesséjének. Mi baj következhetik ebből?

A mit Ausztria parancsolt, az soha sem volt sietős. —

Ausztria megtartotta magának a pénz és katonaugyet.

És ezzel minden el van mondva.

Ha ezt Ausztria biztosítva érzi magánál, ostobául tette volna, ha a többi illusorius jogokhoz hozzá nyul.

Nincs a világon szebb dolog a békénél. Ha jószerivel bánhatunk valakivel, úgy a mint akarunk, minek koczódjunk vele.

Ausztria meg volt elégedve. Ő Magyarországon absolut hatalom volt, és a táblabíró is meg volt elégedve, mert azt hitte magáról, hogy neki constitutója van.

Ausztria Magyarország felett igen olcsó módon és békességesen zsarnokosgathatott.

Ausziát a mi tekintetes karaink és rendeink egy cseppet sem zsenirozták.

A pozsonyi táblabíró congressust Bécsben úgy tekintették, mint valami possét, mellyen jóizületet lehet nevetni, mint egy szép szinpadí diszmeneten, melly a szemet gyönyörködteti.

A táblabíroság aranyruhába és életlen karddal oda vánszorgott az ország szélére Pozsonba és táplála hazafiui lelkében irtóztató nagy bizodalmat s még nagyobb reményeket.

Ezen bizodalom 1844ben, ama szerencsétlen véget ért országgyűlésen a legundokabb csúfos-sággal viszonztatott.

Soha kormány még törvényhozással alábbvaló módon nem bánt.

Hanem azért még ez sem hatott a phlegmaticus kedélyü táblabíroságra. Keblében a bizodalom és remény, gyönyörű virágai tovább is fejledezének.

Nyugodtan maradt otthon három esztendeig. Megpihent az alkotmány ötvenkét columnainak, a főispánságoknak árnyaiban.

Sarkalatos jogait, tovább is rendületlennek látta. Megmaradt született törvényhozó, nem lehetett rá huszonöt botot csapatni, hanem lehetett neki másra csapatni.

Ha lelkének táplálékra volt szüksége, olvasgatta a corpus jurisban, hogy a mi országunk szabad független, nullo alio regno obnoxium.

És ha az országgyűlésen nem hozatott valami törvény, melly azon szép szavakat megváltoztatta volna, felkiáltott magában: Hogy a magyar megtartotta szabadságát.

Ausztria maga is gratulált a magyarnak, és egy néha elragadtatva dicséré nagy felségét a magyar szabadságnak.

Azalatt azonban vitte ki a pénzt, rakta a nemesség, és a harminczadok által az indirect adókat, ha kellett szerzett tőlünk katonákat, és elzárt a világkereskedéstől, úgy hogy rosz készítményeit velünk megvehette.

Ez volt Ausziának egyedüli kívánsága. Több nem kellett neki, és rettenetesen nem is állott érdekében többet tenni.

Már most ha háromszáz esztendő múlva a táblabíroság elő áll, s azt mondja. Megtartottuk a hazát, csak nevetnünk kell, azonban ne nevesünk, legyünk kiméletesek az öreg emberek gyengeségei ellenében és hagyjuk őket azon borostyánnal térni nyugalomra, hogy ők egyenkint véve mind a haza megtartói, a haza megszabadítói.

Bizony nem nagy mesterség illy körülmények között és illyeténképen megtartani a hazát.

Mert a legkomolyabban szólva, ha a táblabíró még ha akarta volna, akkor sem vesztethette volna el e hazát.

Nem volt bolond Ausztria, hogy egy illyen áldott jó termő coloniát, mellynek fenntartása olly kevésbe került, melly úgy jövedelmezett, mellynek lakói olly dicsőséges illusiokban és nagyszerű bizodalomban éltek, elveszni engedte volna.

Táblabírópárt, ne dicsekedjék kelmed avval, hogy e hazát megtartotta.

Bámuljuk egy keveset Pest város törvényszéke logicáját!

Pest 1848 július 21.

Csak röviden.

Egy pozsonyi kereskedő megbízásából, megidéztetem egy noგრádmegyei lakost.

Miután ez teljesen igazolta magát, hogy fizetési kötelességének, egy a szerződésben e végre megnevezett harmadik személynél eleget tett; arról pedig, hogy ezen harmadik személy a nála letett pénzt az illető hitelezőnek át nem adta feladni nem tartozik: a kereset alul felmentetett.

Ez ellen semmi kifogásom nem lehetett. — Csak azt kívántam, hogy azon harmadik személy, ki egy helyben lakó ügyvéd, hivattassék elé, ha csak azért is, hogy nyilatkozzék.

Ezen kérésem megtagadtatott. De ez ellen sincs kifogásom; mert ez a törvényszék tétzésétől függött. —

Ekkor az ellenfél ügyvédje mint nyertes fél a törvény értelmében védenczemet költségeiben kérte elmarasztatni.

Ítéltetett neki: Védenczének Nógrádbóli felutazása fejében 10 pft, ügyvédi díj fejében 4 pft.

Ez is igazságos. Nem is emeltem ellene szót, miután az ellenfél e végrei felutazását tudtam, s nem tagadhattam. —

De úgy állván a dolog, hogy védenczemnek az itt lakó harmadik személy ellen nem csak a meg nem kapott pénzre, hanem jelen per költségeire is viszkerezete leend; hogy annak idejében azokat hitelesen kimutathassam, kértem — és ez máskülönben is rendjén van — saját ügyvédi eljárásom díját is meghatározatni.

Kérésem jogosnak találván nekem is megítéltek 4 mond négy ezüst forintokat.

Erre megjegyzem, hogy ezen arányt nem értem. —

Az ellenfél ügyvédjének, ki egyszerűen csak megjelen, és előmutatja nyugtatványait ezen megjelenésért ítéltetik 4 pft.

Nekem, — ki két példányban adtam be a kereslevelet, mindegyikhez több mint félvnyi mellékletet irtam, ki sürgettem a jegyzőt, hogy adja ki a végzést, zaklattam a kiadót, hogy azt azonnal küldje el Nógrád megye alispányi hivatalához, ki m.e. ötször néztem az iktatónál, megjött-e már Nógrádból az idézési bizonyítvány, (még most sincs itt) ki összesen ez ügyben legalább kilencszer voltam a városháznál, (minél jobb mulatságot is ismerek) ki fizettem következő törvényes díjakat. Az iktatónak 10 pxt, a jegyzőnek 1 pft. 30 pxt, a kiadónak postapénz fejében 45 pxt, nekem mindezekért annyi ítéltetik, mint az ellenfél ügyvédjének egy rövid megjelenésért, az az 4 pft!

Graefl nem volt jelen.

Helyetese ki sem hagyott beszélni, mondván: „ne alkudozzunk“, és megállapította díjamat 5 pftban.

Én röviden kijelentem, hogy az egész kövelesért nem fogtam volna alkudozni, de...

Nem beszélhettem tovább, már felek hívtak elő. —

Nem volt időm csudálkozásomat kifejezni a fölött, hogy az ott ülő ügyvédekből lett tanácsnokok közül, egy sem találta figyelmére érdemesnek, megczáfolhatlan ellenvetéseimet.

Nyiri.

Mákvirágok.

— Pár hete óta a színháztereni fagyaldában ugy a Szechenyi-sétányon is több német lovaszredbeli egyenruhás embereket látunk; ebben perse semmi különös nincsen, de még is felszólíttatánk, hogy nézzük meg őket, mert e német bugyogós fiatalok magyar fiúk, kik csak most nem régiben állottak be egy német ezredbe. Mi ezt nem hittük, s pedig annyival inkább nem mert ezen nyári katonáskákat már a télen is több bálókban láttuk, de ajkaikról soha német szon kívül, másfélét kijönni nem hallottunk. Mind emellett is többek által levén felhiva, közelökre jövének és hallánk beszélni — németül, s örömmel győzdünk meg, hogy csakugyan nem magyarok. Mit is annál szivesebben teszünk közzé, minthogy azon magyart ki most karját más hazának, ajánlaná fel, — azon magyart ki más mint nemzetünk zászlója alá esküdnék, — azon magyart ki más mint saját alkotmányunk védelmére vonná ki szabályját, — azon magyart mi — istenünkre mondjuk — a legméltóbban megérdemlett megrovás szigorával sújtánók. Ott vannak derék huszárjaink a világnak legdelibb lovagjai, ott vannak vitéz gyalogjaink e tiszta, romlatlan nép, ott vannak önkénteseink, ezen dicső faj melly Graecia és Roma bajnokaira emlékeztet! kinek, mellyik magyarnak jutna eszébe ilyenek mellett egy idegen nyelvü, szívü és érdekü seregbe menni! Senkinek.

— Hiteles kutföböl irhatjuk, hogy a ministerium közelebről nyilvánítani fogja a képviselők háznak mikép ő a baloldaliaknak azon viseletében: miszerint ezek a karzat ministerialis szellemü hölgyhalgatóit is stekerezik lorgnonozzák és opernguckerezik — maga iránti perfidiát és diffidentiat lát miért is a házat a kormány iránti bizalom nyilvánításra szólítandja fel. Mint halljuk, a ministeri referens Klauzal leend, ki — zur Abwechselung — az öklözési gyakorlat helyett tiz egész és három három negyedrészt könnyecseppet fog hullatni a parquettere, vagy is deszkára, s a kérdéshez egyszersmind a ministerium állását is hozzákötendi. Azt is mondják, hogy Német Berczi is fel van szólítva, ez alkalomra egy magasztos jelenettel indítani meg a lötyögő kebleket, s már is tükre előtt szorgalmasan tanul és már meglehetősen tudja mondani a következőt: szaggassa fel magát e ház padozatja és kollintson engem föbe, de én a ministeriumot pártolom!!! szép olvasónöinket figyelmeztettjük, hogy ez ülésre korán megjelenjenek.

— Ha mi baloldali képviselők volnánk, mindég azon véleményt pártolnók melly a jobb oldalról kerül ki, mert így legbizonyosabb győzelmet

érnök meg saját elhallgatott véleményeinknek. Tapasztaltuk ugyan is, hogy a Goliath majoritas a csak azért sem jelszó alá esküdött, s a legcekélyebb indítványokat és modositásokat — legyenek azok bármilly okszerűek is — csak azért is elveti mert mellettök a baloldal harczol.

— A felsőház (!) is megcsinálta a maga válaszfeliratát. Sárosmegyének derék főispánja szólott az olasz kérdést illető ministerialis záradék ellen. Azonban lehallgattatott. Mert a felsőházban így szoktak valakit leszavazni. Legnevezetesebb az, hogy az adresset átnyújtó küldöttség iránti vita magánál az adress-vitanál sokszorososan hosszabb volt.

— Párbeszéd jul. 21.

Egy hevesi táblabiró, ki minden bizalmát a ministeriumnak küldötte: Uram öcsém, mit dolgoznak ma a tekintetes karok és rendek?

Uram öcsém. Azok bizony még mind az adresse felett veszekednek.

Táblabiró. Jaj öcsém, ha az adresse felett is illy soká huzakodnak, mikor fogják még megírni a levelet? Szépen vagyunk Európában. —

— Jul 21-én este a promenadon ültünk egy asztal mellett, gondolkodva e hazának jelenéről és jövőjéről, derék fiáról és lelkes szép leányairól (kiknek kettője éppen pár lépésnyire ült tőlünk a baloldal egyik legtisztább bajnokának társaságában) és eszmélve elleneire és árulóira: (kik közül hasonlag ült egy nobile pár körünkben) midőn a szomszéd asztalok egyikéhez egy férfiu jön, s ott ült barátjához vagy ösmerösséhez következőleg szól:

„Épen a Döringház ablakai alól jövök. Ministeri tanács van. Borzasztólag veszekednek s az ablakokat nyitva hagyták. Többnyire csak Battyáni kellemes hangját hallatszott s csak most sajnálottam igazán, hogy németül egy betűt sem értek. Nem bosszuság é egy magyar ministeri conferentia vitáit hallani s belöle nyelvbéli járatlanság miatt egy betűt sem érteni. Bezzeg a Döringházzal szemben levő épület első emeletnek egyik ablakában fülelök boldogabbak voltak, mert a hallottak és értettek néha hangosan felnevettek és német megjegyzéseket tettek.“

„Ha ön nem restelli menjünk vissza, én tudok egy keveset németül.“

Menjünk.

És ezzel embereim megindulván, magunk és kísérelül csatlankozánk utánok, de a Döring ház ablakai alá érve, azok már szerencsére sötétségben merültek el, s a németül értő monsieur mit sem profitirozhatott.

Teleki László — kinek rongált egészségét az égura mi előbb telyesen helyre állítsa! — az adresse viták alkalmával az Austriával szövetkezni akaró ministeri politicát Fausthoz hasonlítja, ki hogy magasztosabban, jobban és elégedettebben élhessen — Mephistoval szövetkezett, kiről pedig tudá hogy a sátán maga. Mephisto annyira megsegíté Faustot, hogy utoljára magával vitte — a pokolba.

Csernátoni.

Temesvár július 19-én 1848.

Szerkeztő!

A szerb lázadókból nevezetesen Koits kicsapott főhadnagy s Sztanimirovits egyike a rácz csorda élén állók közül, kiket néhány napok előtt magok a végvidékek mi kezünkbe átszolgáltak, e mai napon kivett igen sok érdekes s nagy nevezettségű vallomások után délut. 6 órakor nagyszámu vidéki németajku saját fegyverükkel ellátott s keblünkbeli lovas s gyalog nemzetőrök erős őrizete kíséretében egy kevés szerencsétlenséggel kivégeztetett; — mert midőn a másodikra jött a felhúzási sor, ki szólani kezdett ráczajkú rokoninak, mondván: hogy ő örömet aldoztatja nemzetének s nem irtózik az akasztófától s a többi érteni nem lehetvén, mivel mélybelátású Winkler Imre főszolgabíránk azonnal doboltatott né tán előidéző zavarok kikerülésének, azonban a nyolcz ezernyi néptömeg sokasága a dobolásra s az egy két ember közt volt kis czivakodásra, mivel valamelyik akkor, midőn a második felszólt, tüzet adni kiáltott, s a közel lévő erdő szélén vonuló vasasnémet lovas katonaságnak, — melly Vukovits Szabbász kir. biztos ur által e mai napra berendeltetett — a tudatlan népnek hirtelen lett meglátására szerbeknek, s a dobolást összeütközésnek vélve, nagy ijedtséggel kocsik embereken keresztül, néhány megsebesítve a nagy szaladás vakságában némelyek vizen is által futáltak, s pedig csak azért, mert fegyvertelenül voltak, s legtöbbje a sokaságnak kénytelen volt szaladásra, mért ki volt téve a legázolásnak, eddig bizonyos, hogy két megsértetett: igen dicséretes azonban, hogy nemzetöreink meg sem motszantak a sorból s azon egykét czivakodót néhány nemzetőr kivont karddal fenyegetve lecsillapíták, s nem volt semmi baj egyéb, kivéven a sok sapka s kalapok elvesztése, egy kis ijedtség s köhögés. —

Ma este felé lehetett látni B. Pirre kormányzót holott ritkán jár másokkal mint adjutansával — az idevaló rácz püspök s archimandritával sétálgatni. —

Az itt létező general commandónál egy igen jeles magyar, iktatói hivatalt viselvén, ki több ízben kihagyá a kaiserlichot, ezen tetteért, s mivel a többi német tisztviselők kinyilatkoztatták, miként ők ollyan nem szolgálnak, ki a kaiserlich ellen van, ez volt az egyetlen magyar tiszt hivatalától megfosztatott: mit mond erre szerkeztő polgártárs.

polgártárs barátja
Kakuja.

H I R D E T É S E K.

Eladó paripák.

Angol méntül, és magyar kanczátul származott, hatéves szürke kancza, 400 pft.; ötéves világos pej herét, 350 pft.; négyéves pej kanczal 260 pft.; megtekinthetők a hajóvendéglőben, a venni szándékozók értekezhetnek az illető tulajdonossal, — ifj. gr. Batthányi István ural, Angol királyné 24-ik szám alatt.

Nemzetőri öltözetek,

mint: kék atilák, szürke nadrágok, nyári zubbonyok Singer Ignác és társának újan nyitott férfiruha-tárában kaphatók. Hasonló öltönyök elkészítetnek 6 óra alatt. A nagyhid és bécsi utca 9 számú Haris-féle ház szögletén.

Megbizás.

Alulírt, a pesti e. b. váltótörvényszék előtt, minden ügyeimben Vörösmarthy Sándort vagy akadályoztatása esetében e megbízás előmutatóját — megbizottamnak, illetőleg ügyvédemnek valom. Költ Rimaszombatban július 10-én 1848.

Kuklics János m. k.

Elöttem Papp Ábrahám
megkért tanu előtt.

Elöttem Papp Mihály
mint megkért tanu előtt.

Magyar kö-zépp-vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus
20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.

„ „ tehervonat délben 11 ó. 45 p.

„ „ személyvonat délután 2 óra.

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.

Pestről Váczfélé reggel 6 óra 30 percz.

„ „ délután 2 óra 30 „

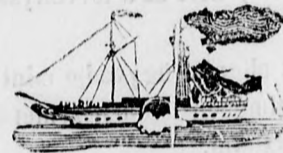
„ „ „ 5 „ 30 „

Vácztól Pestfelé reggel 8 órakor

„ „ délután 4 „

„ „ „ 7 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponkint reggeli 6 órakor, Győr-reli közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

„ Szegedre: minden szerdán és szombaton.

„ Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

„ Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.